

N 50° 38' 40.64"
W 114° 9' 42.81"

Plaats Omgeving High River, Canada
Capaciteit 10.000 volken
Uitvliegopening divers
Sinds 1979
Tekst en foto's Richard de Bruijn

In 1974 zijn Siebe en Rena Greidanus definitief geëmigreerd naar Alberta, Canada. Zij hadden een melkveebedrijf in Friesland. De eerste zes jaar in Canada (na een half jaar proefdraaien in 1973) werkten zij bij de broer van Siebe in de plaats Brooks. Die was imker en al eerder met zijn gezin naar Canada geëmigreerd. In 1979 startten Siebe en Rena hun eigen bedrijf

'Greidanus Honey Mill' in High River, een uurtje rijden ten zuiden van Calgary. Op 8 hectare eigen grond bouwden zij hun bedrijf en woning. Daarna volgden vele jaren van hard werken en uitbreiden, ook op andere locaties in Alberta. Momenteel zijn Siebe (83) en Rena (76) aan het afbouwen en assisteren zij hun dochter Grace (50) en zoon Hendrik (47) die het

bedrijf inmiddels leiden. De overige drie zonen en dochter zijn in andere sectoren werkzaam. De laatste week van maart komen de eerste Mexicaanse arbeiders, vaak ook imker in hun thuisland, om te helpen. Zij blijven totdat de bijen midden oktober zijn ingewinterd.

High River ligt op dezelfde breedtegraad als Rotterdam, maar dan wel op

1.000 meter hoogte. Het ligt op een uitgestrekte hoogvlakte die vroeger prairie was en waar Indianen op bizons jaagden. Het gebied heeft een landklimaat met koude winters, soms met een ijzige noordenwind en -35 °C. De zomers zijn meestal droog. Dit voorjaar en zomer waren nat, tot grote vreugde van de familie Greidanus, want daarom was begin juli alles nog

fris groen. Daarna werd het droog en warm. Er wordt nog geïmkerd tot Clyde, ten noorden van Edmonton. Het grootste deel van de volken blijft in de winter buiten staan. De meeste kasten zijn van hout. Wel worden die ingepakt voor de winter met dekens van kunststof met isolatiemateriaal. Sommige imkers brengen hun volken naar binnen in zogenaamde 'honing-

[Lees verder op de volgende pagina >](#)

Bijen op Stand

vervolg Bijen op Stand

huizen'. De uitval is daarbij echter groter, vandaar de voorkeur voor buiten. Jonge koninginnen met een aantal raten worden gehouden in piepschuim bakken. Die dienen als vervanging voor het winterverlies.

De circa 10.000 (!) volken zijn een mix van carnica en ligustica. Volken worden onder andere geplaatst bij 350 boeren die 25 kilo 'huurhoning' krijgen als vergoeding. Het gezamenlijke vlieggebied van de volken is verspreid over duizenden vierkante kilometers. De bijen vliegen op klaver, koolzaad, wilde mosterd en wilde bloemen. Fruitbomen zijn er niet. De honing is dan ook 'vast' en puur wit. Geoogst wordt pas vanaf midden of eind juli. De gemiddelde opbrengst per volk is maar liefst 75 kilo! Voor de winter worden de bijen bijgevoerd met suikerwater. Per jaar worden er 2.000 tot 3.000 koninginnen geteeld. Er wordt ook aan varroabestrijding gedaan.

Het zwarte plastic kunstraat

In hun grote 'honinghuis' met opslagplaats staat een aantal enorme Amerikaanse slinger machines waarin 30 ramen tegelijk passen. De honing wordt verwarmd tot 30 °C en gefilterd. Via een pijpleiding gaat de honing naar de afvullocatie. De meeste honing gaat in stalen vaten met circa 300 kilo honing per vat. Per seizoen verbruiken zij 2.500 vaten, altijd nieuwe, die in Canada geproduceerd worden. Het afzetgebied is vooral Japan waar 80% van de oogst in containers naar toe wordt verscheept. De VS en Duitsland zijn ook belangrijke afzetmarkten.

De honing wordt in Japan streng gecontroleerd op restanten gewasbe-

schermingsmiddelen. In de jaren '80 waren die middelen een groot probleem. Er waren toen veel dode bijen door de bespuitingen. Tegenwoordig zijn er nauwelijks problemen meer. De boeren voeren nu bespuitingen uit met middelen in lagere concentraties, alleen bij windstil weer, 's morgens vroeg of 's avonds laat en laag bij de grond.

De bijenwas wordt thuis gefilterd en verwerkt tot wasblokken en kaarsen in allerlei vormen. De bijenwasmachine is vervaardigd naar eigen ontwerp van de familie. De was wordt niet gebruikt om nieuwe kunstraat van te maken. Alle kunstraat die gebruikt wordt is van plastic! Meestal wit plastic, maar dit jaar waren het zwarte kunstraten. Het zwart vonden de bijen wat minder geslaagd, dus volgend jaar wordt er waarschijnlijk weer wit besteld. Het voordeel van plastic is geen gedoe met ijzerdraadjes. De plastic raten worden in het houten frame geklikt en klaar. Nee, de bijen zijn niet echt blij met het plastic, maar wanneer het seizoen begint gaan ze toch uitbouwen. Op de vraag of zoveel honingbijen

Siebe Greidanus bekijkt de stand van zaken in begin juli. Het zwarte plastic kunstraat is nog zichtbaar.

De enorme voorraden bijenkasten in het 'honinghuis'

geen concurrentie vormen met de lokale wilde bijen werd geantwoord dat er naar eigen indruk ruimte en voedsel genoeg is voor alle insecten.

Wanneer je door Alberta rijdt krijg je vaak het idee dat je 'alleen op de wereld' bent met zicht op een oneindige horizon zonder enige bebouwing. Bezoek ook eens hun website: www.honeymill.ca

De witte honing